

NR. 2
1962

Fig. H. Krestzovskii. m.
Eesti NSV Riiklik Raamatukogu

TÄHEKE

Kallis Urmas!

Mul oli väga hea meel lugeda Sinu kirjast, et valmistate koos oma tähekeste juhi Velloga ette kohtumist sõjameestega. Ka meie jao kommunistlikud noored on pioneeridele külla kutsutud. Praegu valmistume kontserdiks. Mina esinen ka. Tahan ukraina lastele laulda laulu, mille ma sulle möödunud aastal oktoobrilaste peoks õpetasin. Ega Sa pole unustanud? – „Mina olen, mina olen pioneer!“ Ega Sa võigi seda unustada, saad ju nüüd Nõukogude armee aastapäeval pioneeriks. See on tore!

Tahan Sulle selleks päevaks kinkida midagi niisugust, mida Sa kohe ei oskagi ära arvata. Sulle tuleb 23. veebruariks kiri poisilt, kes on sinuvanune ja õpib ka kolmandas klassis. Tema nimi on... Olgu pealegi, küllap loed seda tema oma kirjast! Sa imestad, et kuidas ta sind tunneb. Tunneb ja teab kõik Sinust, sest mina teenin koos tema vennaga Nõukogude armees. Ta on pärit kaugelt Jakuutiast. Palu Vellot, et ta Sulle näitaks kaardilt, kus see on. Küllap Su uus tuttav Sulle juba ise oma maast ja koolist pikemalt kirjutab.

Minul läheb kõik hästi. Olen sõbraks saanud mitme poisiga. Tore on! Oleme erinevatest vabariikidest – Surjan Armeenias, Igor Leningradist, Nemat Usbekistanist, Jonas Leedust ja mina Eestist. Räägime kõik vene keelt ja mõistame üksteist hästi. Õhtuti aga õpime mitmes keeles laule. Nemat mängib hästi akordioni ja saadab meid.

Ma pole Sulle veel kirjutanud, kuidas me oma jao poistega võitsime roodu laskevõistlused. Küll oli hea, et ma koolis laskeringist osa võtsin. Sellepärast läks meil ka laskevõistlustel hästi. Armees aastapäeva hommikul korraldatakse meil võistlused jooksmises ja korvpallis. Mul on hea meel, et mind ka võistkonda arvati: jälle tuli kasuks see, et juba keskkoolis III järgu 1500 m jooksus ära täitsin.

Õpin ja näen siin palju kasulikku, aga kõigest ei jõua seekord kirjutada. Järgmises kirjas jutustan, kuidas meil möödus Nõukogude armee aastapäeva tähistamine. Sinult aga ootan, et kirjutaksid koondusest ja sellest, kuidas Sind pioneeriks vastu võeti.

Kuidas matemaatikas läheb? Olgu pealegi raske, õpi hoolega!

Ukraina, veebruar 1962

Vend Jaan

An illustration of three young men in military uniforms. The man on the left has a mustache and is looking towards the other two. The man in the middle is wearing a grey cap with a red star and has his mouth open as if speaking. The man on the right is also wearing a grey cap with a red star and is looking at a large white envelope held in front of them. The envelope has a triangular stamp with a star and the word 'ПИСЬМО' (letter) and 'ИТАНО' (Italy) written on it.

Kiri sõdurilt

KAKS KINGITUST

R. Männis

Isa tõi linnast mõlemale kingituse – Annele väikese kollase reha, Unole roheline auto. Auto oli palju toredam. Uno muudkui vedas seda taga ega lubanud kordagi Anne kätte.

„Las sõidab, va kadekops! Lähme parem lehti riisuma!“ ütles ema Annele.

Ema riisus lagedalt, Anne pöösaste alt. Uno põristas õrritades hästi õe ligidalt mööda.

Kui kolm pöösaalust riisunud sai, tuli tädi Laine kõrvalmajast.

„Näe, kui uhke reha! See on nagu loodud pöösastes siblimiseks,“ kiitis ta.

Siis tuli onu Jaan. Tema ütles:

„Vaata, vaata! Töö käib nii, et lust näha.“

Uno enam ei põristanud. Ta seisis ja vaatas. Puhas plats läks ikka suuremaks. Õu oli nagu uueks muutunud.

„Anne kingitus on vist toredam,“ mõtles Uno.

„Tahad proovida minu autot?“ pakkus ta veidi aja pärast.

Anne raputas pead.

„Luba korraks oma reha!“ mangus Uno.

Seekord polnud Annel üldse aega vastata. Uno sai pahaseks.

Ta ootas, kuni õde lehti ära viima läks, krapsas maast reha ja peitis enda pöösa taha.

„Kohe tuleb Anne kisaga! Ega ma talle kätte anna. Narritan enne,“ mõtles Uno.

Aga Anne ei tulnud ega tulnud. Poiss sirutas kaela ja nägi: Anne topib autokasti lehti täis, veab hunniku juurde ja puistab seal tühjaks.

„Minu kingitus on ikka parem,“ leidis järsku Uno. Ta jättis reha sinnapaika ning nõudis:

„Anna mu auto siia!“

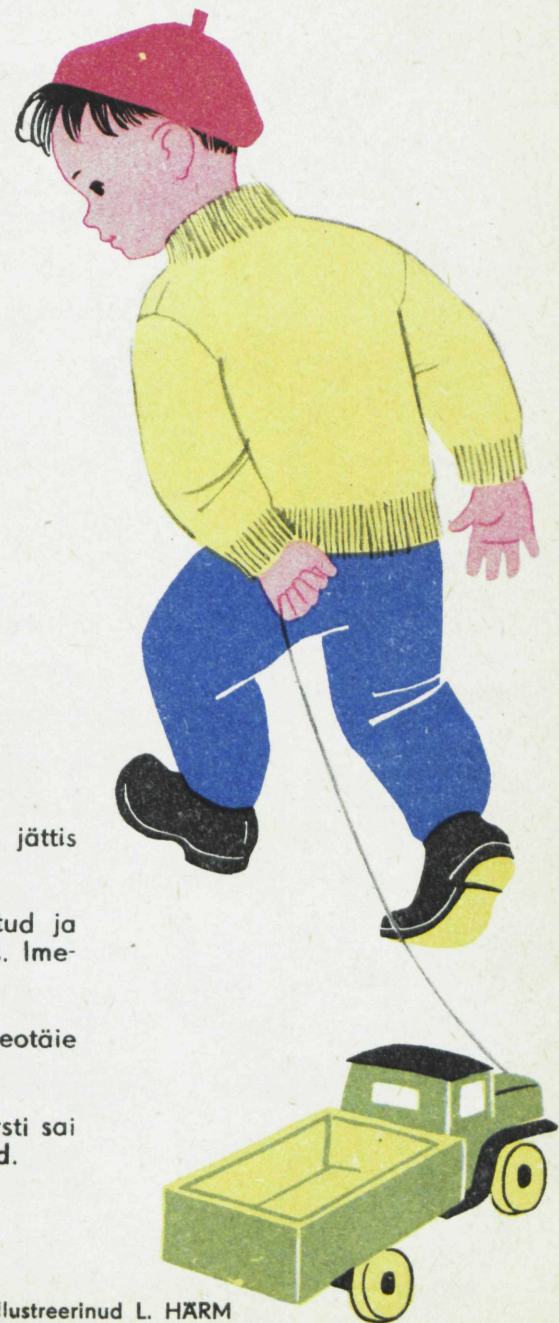
Annel polnud midagi selle vastu, sest lehed olid veetud ja jälle oli tarvis riisuda. Uno seisis, hoides auto nõõri pihus. Imelik, jälle oli Anne kingitus nagu toredam!

„Kas mitte uuesti ringi vahetada?“

Enne kui Uno seda teha jõudis, vajutas Anne veokasti peotäie lehti ja kamandas:

„Sõida!“

Nii hakatigi nüüd tööle – Anne riisus, Uno vedas. Ja varsti sai Uno aru, et mõlemad kingitused olid just ühepalju toredad.

Illustreerinud L. HÄRM

TÄHEKESE

NÄITELAVA

Minu õpetaja

V. LIPANDI muusika

Ladusalt Bb F7

Mi-nu õ-pe-ta-ja koo-lis-kõi-ge
 pa-rem ta, kõi-ge pa-rem ta, kõi-ge
 pa-rem ta, täh-ti õ-pe-tas meid tund-ma,
 kir-ju-ta-ma ka, kir-ju-ta-ma ka.

Tallinna 27. 8-kl. Kooli
 IV klassi õpilase MARE PURDE sõnad

MINU ÕPETAJA KOOLIS –
 KÕIGE PAREM TA,
 KÕIGE PAREM TA,
 KÕIGE PAREM TA,
 TÄHTI ÕPETAS MEID TUNDMA,
 KIRJUTAMA KA,
 KIRJUTAMA KA.

HOOLT JA VAEVA MEIE PÄRAST
 PALJU TUNDMA PEAB,
 PALJU TUNDMA PEAB,
 PALJU TUNDMA PEAB.
 MEIE MUREST, MEIE RÕOMUST
 IKKA KÕIKE TEAB,
 IKKA KÕIKE TEAB.

KUI MA ÜSKORD SUUREKS KASVAN,
 ARSTIKS ÕPIN SIIS,
 ARSTIKS ÕPIN SIIS,
 ARSTIKS ÕPIN SIIS.
 TALLE ESIMESEKS KINGIKS
 IMEROHU VIIN,
 IMEROHU VIIN!

Pidupäev

V. LIPANDI muusika

Haapsalu 1. Keskkooli
 III klassi õpilase LIIVI NUUDI sõnad

Rõõmsalt Em A D F# A7 D F# D

Nais-te-päev on tä-na, toas on rõõ-mus kä-ra.
 E-ma-le me tõ-nu üt-leb lau-lu-sõ-nu.
 Nais-te-päev on tä-na, toas on rõõ-mus kä-ra.
 A-ga väi-ke Pül-le e-ma-le toob lül-le.

Lapsed, varsti on
 naistepäev! Kas te olete
 juba salmi leidnud, mil-
 lega ema, õde, õpetajat
 või vanaema tervitada?

Näete, siin on kaks
 naistepäevalaulukest ja
 luuletus.

Loodan, et jõuate
 need selgeks õppida.

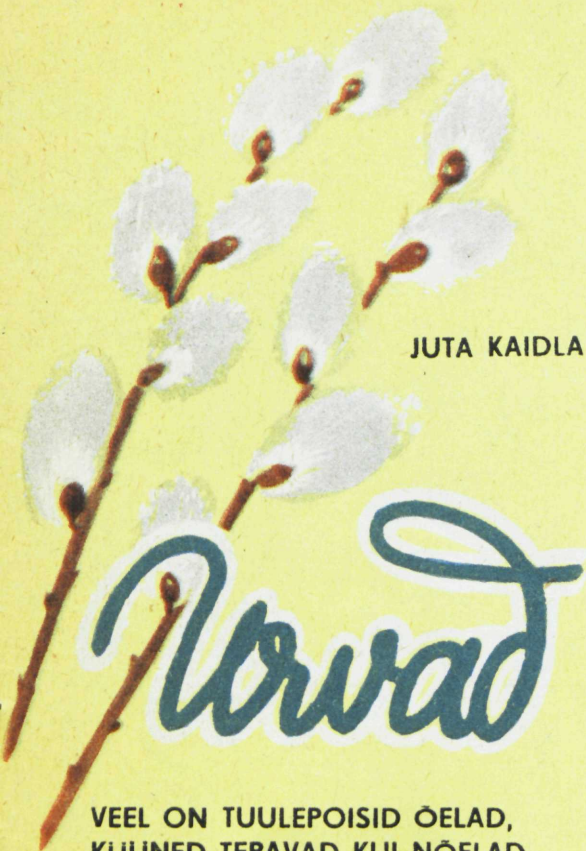
Täheke

Illustreerinud A. KRISTIANSON

NAISTEPÄEV ON TÄNA,
 TOAS ON RÕOMUS KÄRA.
 EMALE ME TÖNU
 UTLEB LAULUSÖNU.

NAISTEPÄEV ON TÄNA,
 TOAS ON RÕOMUS KÄRA.
 AGA VÄIKE PILLE
 EMALE TOOB LILLE.

JUTA KAIDLA

VEEL ON TUULEPOISID ÕELAD,
KUUNED TERAVID KUI NÕELAD.
MEIL ON MEELED KURVAD,
AJA KAS VÕI NUTUPILLI –
METSAS VEEL EI OLE LILLI,
AINULT PAJUURVAD.

PISIKESED URVANUPSUD,
SILEDAD KUI SIIDITUPSUD!
KUI NAD TUPPA SOOJA KANDA,
PAISUVAD EHK PIKEMAKS,
SAMETISELT KOLLAKAKS.
SIIS EHK VÕIB NEID KINGIKS ANDA.

KULL ON TORE! VAATA, SÕBER!
URVAD SÄRAVAD KUI HÕBE!
NAD ON TÕESTI IMEKENAD.
PANEME NAD VAASI SUURDE,
KIRJUTAME KAARDI JUURDE:
„NAISTEPÄEVAKS SULLE, EMA!”

Sünnipäevakingid

See juhtus hiljuti ühes Nižni-Tagili koolis. Õpetaja andis lastele ülesande:

„Oktoobrilapsed lõikasid papist kuuskümmend oravat ja jänesekest. Ühe kolmandiku nendest mänguasjadest kinkisid nad lasteaia mudilastele. Kui palju jäi neile endile?”

Õpilased hakkasid hoolega mõtlema, kui palju jänkusid ja oravakesi kinkijatele jäi, ainult Galja nägu tõmbus nutule.

„Mis sul viga on, Galja?” küsis õpetaja.

„See pole õige ülesanne!” vastas Galja.

„Me tegime hoopis kaheksakümmend mänguasja. Ja pooled neist kinkisime lasteaiale! Ma tean, olin ise viimas.”

Õpetaja naeratas, astus tahvli juurde ja kustutas arvud maha. Siis kirjutas ta uue ülesande, mille koostas selle põhjal, mis Galja ütles. Ja nii said lapsed lahendada ülesannet, kus oli juttu neist endist. Mängukannid lasteaiale – see oli Nižni-Tagili oktoobrilaste kingitus pioneeride kaksaastakuks.

Sina kindlasti juba tead, et pioneeride suur sünnipäev on üsna lähedal. Oktoobrilapsed ootavad seda kõikjal koos pioneeridega. Ja muidugi mõista püüavad pidupäeva hästi vastu võtta.

Ukrainas, ääretute viljapõldude maal, on linn nimega Hmelnitsk. Selle linna üheksanda kooli kolmanda klassi oktoobrilapsed kogusid mitu-mitu kuud hoolega vanarauda. Oktoobrilaste leiud läksid kombainide ehitamiseks, saadud raha eest aga ostsid nad noori õunapuid. Nendest õunapuukestest istutati koolimaja ümber aed, mis sai nimeks „Unistus”.

Kas see pole tore kink kodumaale!

Kaugel Siberi linnas Irkutskis aga juhtus niisugune lugu. Esimese klassi oktoobrilapsed otsustasid pioneeride sünnipäevaks koguda margikollektsiooni. Margid võivad palju jutustada. On niisuguseid marke, mis räägivad kangelaspioneeridest. Ka niisuguseid on, mis jutustavad vapratest lenduritest ja julgetest maadeuurijatest. Just sääraseid huvitavaid marke otsustasidki koguda Irkutski oktoobrilapsed. Ainult ühekorraga oli neil väga raske neid leida.

Siis tuli oktoobrilaps Saša Antonov ja ütles: „Siin on minu margikogu. Olgu see nüüd meie oma!”

Marke oli Saša kogus rohkem kui poolteistsada. Ta oli neid korjanud mitu aastat, aga nüüd andis kõhklemata ära. Andis sellepärast, et ühismandina valmistavad margid kõigile rõõmu. Ja et neid koguti pioneeride jaoks.

Käesolev õppeaasta on meie kodumaa pioneeridele suurte tegude aasta. Ja oktoobrilastele samuti. Sest jõudumööda aitavad ju nemadki vastu võtta pioneeriorganisatsiooni neljakümnnendat sünnipäeva.

Ihaste talvekorter

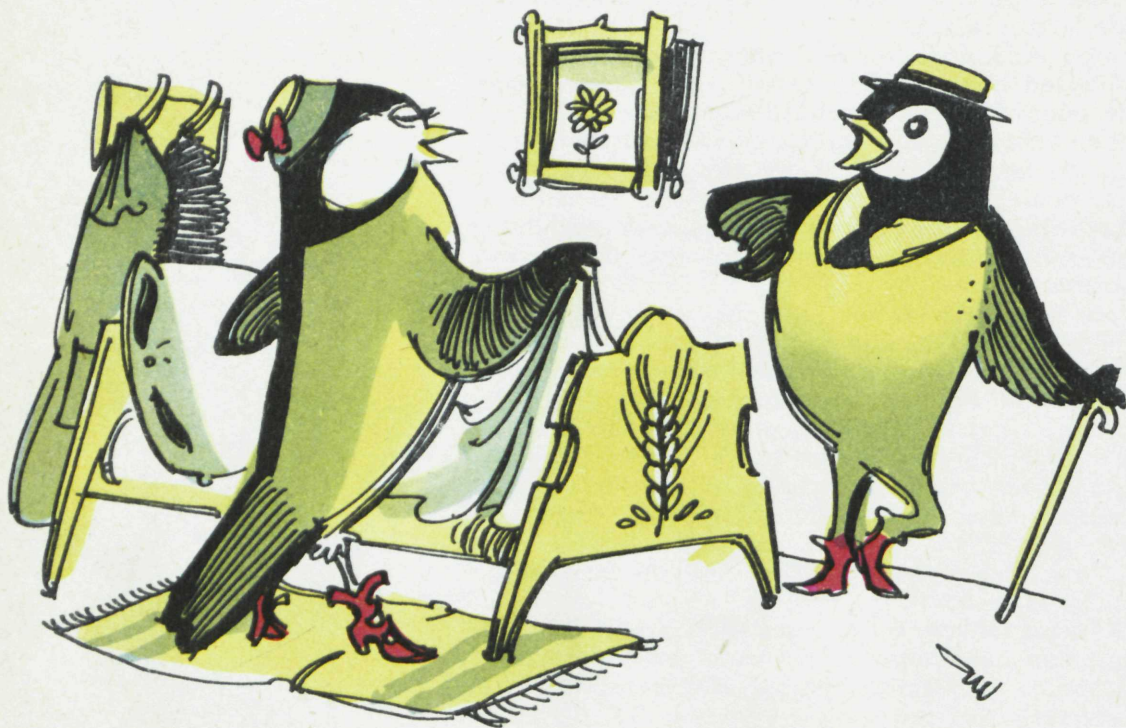
Talveks lõunasse reisis
kuldnokapere.

Silt nende uksele seisis:
KORTER VALJA ANDA –
TUBA NING VERANDA!

Tulebki vareseisand,
kohendab lipsu: „Tere!”
Pilgu majale visand,
minema kobib:
„Ei sobi!
Ei sobi!”

Tihasepaar siis tuleb:
isand keerutab keppi,
emandal kohevil suled...
Uurivad katust ja treppi.
Korteri üürivad.

Nagisse panevad kasukad.
põrandaid küürivad...
Kuuri all rassivad,
puid juba tassivad
uued asukad.

Illustreerinud E. VALTER.

A. Tigane

PRÜGI- VÕISTLUS

Jaanus rääkis sageli imelikke asju. Kord seisis ta aknal, põrandahari käes, ja ütles õue Kerstile ja Pollile:

„Hakkame prügi koguma!”

„Mis sa sellega teed?” naersid tüdrukud.

„Kui prügi ära korjame, tuleb asemele puhtus.”

Nüüd otsustasid lapsed koguni prügivõistluse korraldada ja igaüks tõttas oma korterit pühkima, et kes saab prügi rohkem.

Himustades kogu prahti kahest toast ja köögist endale saada, kuulutas Kersti noorema õe Liia, keda ta senini oli vaipugi kloppima saatnud, nii pisikeseks, et sellel ei sobinud võistlusest osa võtta. Kersti kaapis ise põrandad kolm korda üle, jätmata vahele kapi- ja riiulitaguseid või praokesi põrandaliistude all. Kassipoja karvad korjas ta diivanilt ükshaaval kokku ja urgitses polstrivahedest tolmu välja.

Jaanus ja tema vend Priidik nühkisid oma eluruumides teine teist tuba, kolmanda jagasid nad sentimeetriga poolleks. Seejuures valvas Priidik, kõhuli maas, et põrandale

Illustreerinud A. VENDER

PUHUB TUISK UHUU-UHUU...
LAHTI KULMA KOTISUU.

A. RAMMO

Külmakindel mees

Jäljed lumel

ÕÕSI TULI LUMI MAHA,
HOMMIK OLI VALGUST TÄIS.
KAEVU JUUREST MAJA TAHA
SIKSAK-SIRGURADA KÄIS.

TREPILT AGA AIAAUKU
LÄKSID JÄLJELATAKAD.
MEIE MURI HAUKUS-PAUKUS,
KONUGA SEAL OTSIS MAAD.

TEGID ÕUES TIIRE-TUURE
JÄLJED TAADI SÄÄRIKUIST,
OLID JÄLJED SUURED-SUURED
UMBER RAIEPAKU MUIST.

AINULT ANDI PISUKESI
POLNUD ÕUES EGA TEEL,
TEMA ALLES SILMI PESI,
RIIDESKI EI OLNUD VEEL.

POLE LUMEMEHEL MUTSI.
KUST KULL VÖTTA? KELLE PEAST?
MURES ARU PEAVAD JÜTSID,
UKSKI NÕU EI OLE HEA.

VANA PADA KÄEL EI KANNA,
KILUKARP ON VÄIKENE.
LÕPUKS ÕIGE MÖTTE ANNAB
NAERUSILMNE PAIKENE:

„LUMEMEES ON KÜLMAKINDEL –
MUTSI TA EI VAJAGI,
ELAB ULE, UKS MIS KINDEL,
PAKASEIMA AJAGI!”

piiriks seatud klotsireas ei tekiks ühtki lõnksu tema kahjuks.
Ka liiva saapataldadelt puistasid nad hoolikalt kühvile.

Kõige kehvem olukord paistis olevat Pollil, kellel oli emaga kahepeale üksainus toake. Mis lootus oli temal võitjaks tulla?

Vahekohtunikuks paluti Henno. Juba kutsuski too oma pasunaga võistlejad õuele. Ja et mingit valskust ei oleks, mõõtis igaühe prügi vana tassiga ära. Kerstil oli seda poolteist tassi, Jaanusel ja Priidikul kummalgi ligi kaks, Pollil aga, väikseima korteri omanikul, tervelt kolm täit.

Kersti nõokas ootamatut võitjat:

„Noh, sinu tuba oli õige must!”

„Ei,” seletas Polli, „sealt ma nii palju prahti ei saanud, vaid vaata, kust.”

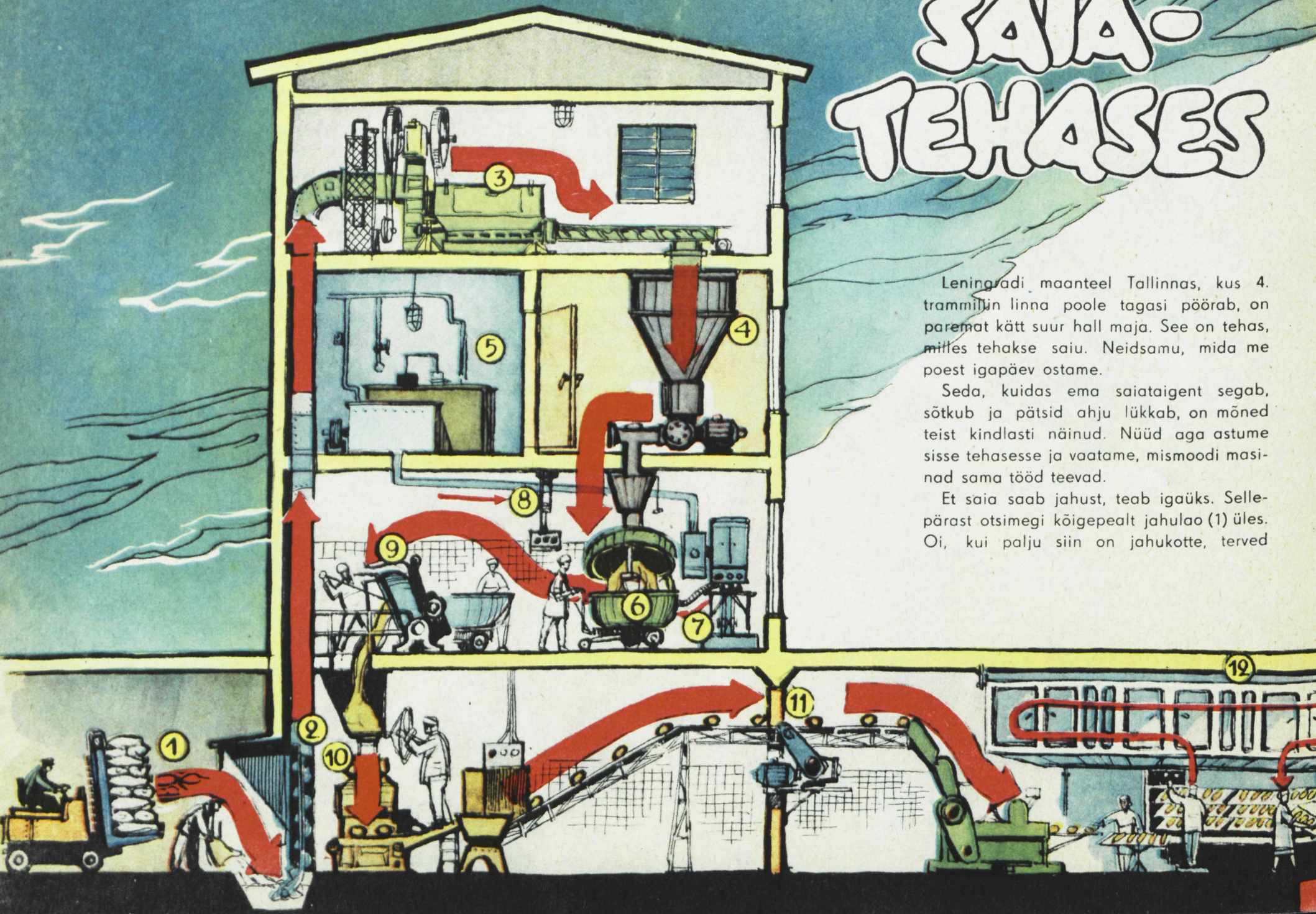
Kõik jooksid vaatama, kust ta siis selle prahti sai. Oih! Kõigile ühisest koridorist, mille teised olid täiesti unustanud.

SAIA- TEHASES

Leningradi maanteel Tallinnas, kus 4. trammiliin linna poole tagasi pöörab, on paremat kätt suur hall maja. See on tehase, milles tehakse saia. Neidsamu, mida me poest igapäev ostame.

Seda, kuidas ema saiaaigent segab, sõtkub ja pätsid ahju lükkab, on mõned teist kindlasti näinud. Nüüd aga astume sisse tehasesse ja vaatame, mismoodi masinad sama tööd teevad.

Et saia saab jahust, teab igaüks. Sellepärast otsimegi kõigepealt jahulao (1) üles. Oi, kui palju siin on jahukotte, terved

mäed! Vähemaga ei saakski hakkama. 80 tuhat saia päevas! Selleks kulub väga palju jahu, mitukümmend tonni.

Enne aga, kui jahust taigen tehakse, tuleb tal pikk tee ära käia. Kõigepealt üles neljandale korrusele jõuda. Selleks on olemas elevaator (2). Neljandal korrusel lastakse jahu läbi sõelte (3), et mõni liivatera kogemata saiasse ja sealt hamba alla ei satuks. Ning siis hakkab ta uuesti alla laskuma, nüüd juba igal korrusel peatudes.

Kolmandal korrusel on jahukolud (4). Sõelutud jahu langeb neljandalt korruselt nendesse. Samas on ka masinad soola puhastamiseks (5).

Läheme edasi teisele korrusele. Siin saab jahust taigen. Ümberringi on palju suuri taigenakatlaid: mõnes on taigen nii puhevaks kerkinud, et kipub lausa üle ääre välja. Ühes katlas, mis on masinate juurde veeretatud (6), tehakse parajasti eeltaigent. Jääme vaatama. Tööline vajutab nupule ja

katlasse langeb kolmandalt korruselt jahu, täpselt nii palju, kui ta tahtis. Samamoodi satub katlasse kuum vesi (7). Muidugi ei puudu saiaast pärm. Eeltaigen koosnebki veest, jahust ja pärmist. Enne kui taigen katlasse kerkima jäetakse, sõtkub masin segu hästi segamini. Tal on niisugune tugev kapsaraua moodi kõver käsi.

Pärast kerkimist laseb tööline taignasse veel kord jahu, vett ja nüüd ka soolalahust (8) ning paneb sisse lisandid, nagu suhkrut ja margariini. Masin sõtkub kõik veel hästi läbi ja päris taigen on valmis. Ning uuesti kerkima! Korruga kostab hele kell. See on märguanne, et all, esimesel korrusel, tahetakse taigent. Töölised lükkavad kiiresti katla (9) juba kerkinud taignaga avause juurde, katel kallutatakse automaatselt küljeli ja taigen valgub alla.

Seal löikab masin (10) taigna parajateks tükkideks ja viskab need lindile. Tükid hakkavad mööda linti (11) sõitma ja neid mul-

jutakse kord üht-, kord teistpidi, kuni õige nägu käes. Niimoodi jõuavad pätsid kerkmiskapi (12) juurde ning tööline asetab nad plaatidele. Kapis teevad saiad täistiiru ja edasi ootab juba ahi (13). Ahju ees löikab tööline veel igale pätsile ilustuseks täkked selga ja teine kastab pealt märjaks, et praod sisse ei küpseks, ning – ahju! 14–25 minuti jooksul teevad nad ka seal täistiiru, ise ikka pruunimaks ja pruunimaks muutudes.

Aga kui palju aega üldse kulus, kuni jahust niisugune sai valmis sai? Natuke rohkem kui kuus tundi. Terve koolipäev.

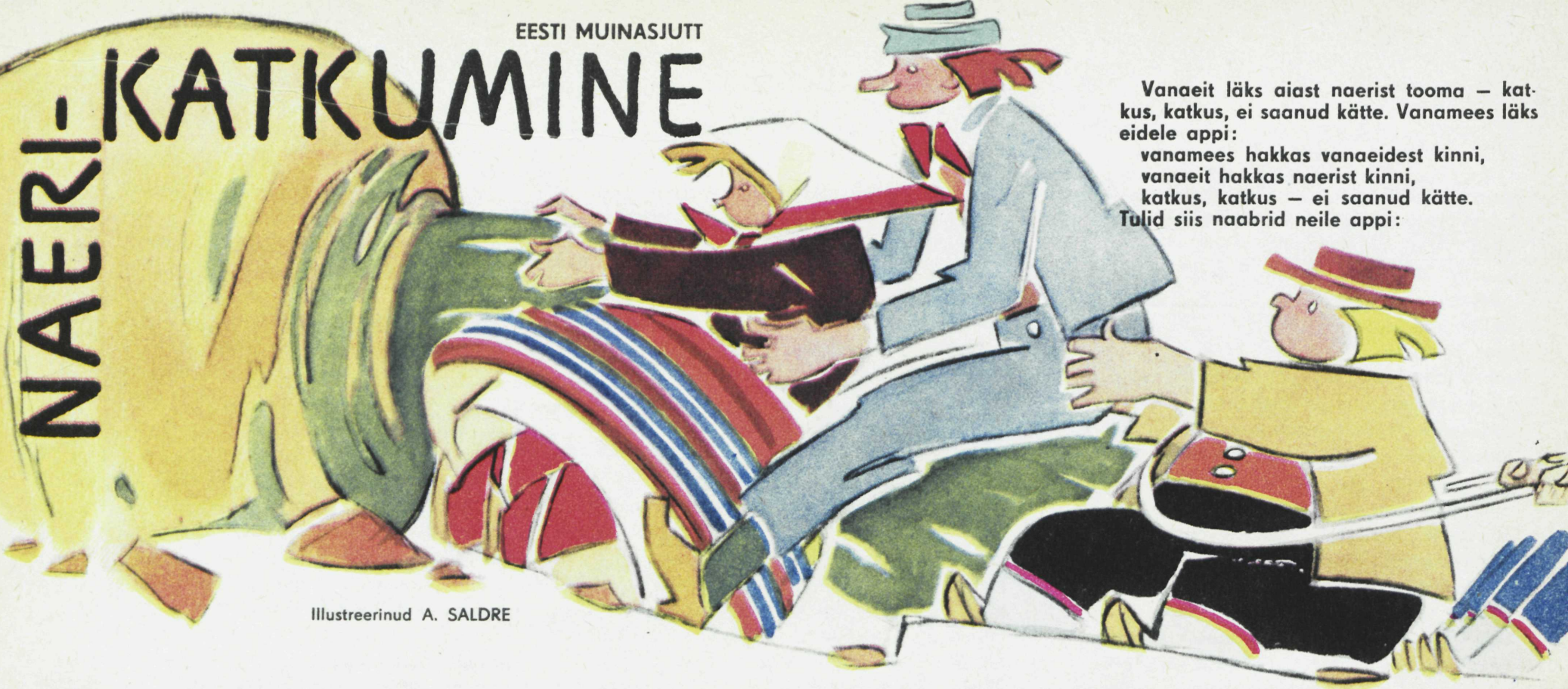
Ahjust tulles sõidavad tulised saiapätsid kuulekalt kastideni (14). Laotakse nendesse korralikult ritta, ikka päts pätsi kõrvale. Ja edasi on kõik juba hoopis lihtne. Saiakaste täis kärud jõuavad õue, kus neid ootavad teile tuttavad autod (15), millele on kirjutatud „Leib“. Ja siis? Poodi – ning lauale!

Joonistanud O. SOANS

NAERI-KATKUMINE

Illustreerinud A. SALDRE

Vanaeit läks aiast naerist tooma – katkus, katkus, ei saanud kätte. Vanamees läks eidele appi:

vanamees hakkas vanaeidest kinni, vanaeit hakkas naerist kinni, katkus, katkus – ei saanud kätte.

Tulid siis naabrid neile appi:

Kord jonnis Peedu: „Ei taha putru süüa! Ma ei taha putru süüa! Tahan kooki.“ Aga ema ei teinud väljagi. Siis võttis Peedu nutu appi. Kui ka see ei mõjunud, hakkas ta kisama. Kisa paisus ikka suuremaks ja suuremaks, nii et ei mahtunudki enam tuppa ja ronis aknast välja.

Ühes ta alles hakkas paisuma.

Kass Norri ärkas oma lõunauinakust ja kokkus koledasti – nii suurt kisa polnud ta enne veel kuulnud. See oli kohutav kisa. Saba püsti, kihutas Norri lähedal oleva puu otsa ja peitis enda lehtede vahele.

Kisal oli hea meel, et teda kardeti. Ta astus üle kõrge plangu Aia tänavale, nägi seal koer Ruhvit ja hakkas teda taga ajama. Ruhvi jooksis niutsudes mööda tänavat ja otsis varjupaika.

Kisa jooksis Aia tänavalt Laiale tänavale ja Laialt tänavalt Saia tänavale. Lapsed põgenesid tuppa ja kõik inimesed olid

H. MÄND

KISA

ärevuses: „Kust see hirmus kisa tuli meie linna?“ Kisa aga paisus. Juba oli ta tänavalaiune ning bussid ega autod ei pääsenud enam läbi. Tekkis tohutu segadus.

Siis jooksis miilits kohale ja vilistas kõvasti. Kui kisa miilitsat nägi, tõmbas ta pea õlgade vahele ning kahanes silmapilk tublisti. Miilits hakkas kisa taga ajama. Miilitsale läksid appi kõik isad ja emad, autojuhid, korstnapühkija, tuletõrjuja ja isegi lapsed. Nad ei kartnud enam kisa, sest kisa muutus aina väiksemaks ja väiksemaks. Ta jooksis tagasi Saia tänavalt Laiale tänavale ja Laialt tänavalt Aia tänavale.

Kui kisa Peedu maja juurde jõudis, oli ta nii pisike ja kõhn, et mahtus läbi aiapulkade hoovi. Ruhvi naksas teda valusasti kannast, kass Norri hüppas puu otsast alla ja küünistas teda. Suure vaevaga ronis kisa aknalauale, hüppas tuppa ja sattus jalgupidi pudrusse. Ta oli nii pisike, et paistis vaevalt silma. Peedu võttis lusikatäie putru ja neelas kisa limpsiti koos pudruga alla.

üks mees hakkas vanamehest kinni,
vanamees hakkas vanaeidest kinni,
vanaeit hakkas naerist kinni –
katkus, katkus, ei saanud kätte.

Kaks meest hakkasid ühest mehest
üks mees hakkas vanamehest kinni,
vanamees hakkas vanaeidest kinni,
vanaeit hakkas naerist kinni –
katkus, katkus, ei saanud kätte.

Kolm meest hakkasid kahest mehest kinni,
kaks meest hakkasid ühest mehest kinni,

üks mees hakkas vanamehest kinni,
vanamees hakkas vanaeidest kinni,
vanaeit hakkas naerist kinni –
katkus, katkus, ei saanud kätte.

Neli meest hakkasid kolmest mehest kinni,
kolm meest hakkasid kahest mehest kinni,
kaks meest hakkasid ühest mehest kinni,
üks mees hakkas vanamehest kinni,
vanamees hakkas vanaeidest kinni,
vanaeit hakkas naerist kinni –
katkus, katkus, ei saanud kätte.

Viis meest hakkasid neljast mehest kinni,
neli meest hakkasid kolmest mehest kinni,
kolm meest hakkasid kahest mehest kinni,
kaks meest hakkasid ühest mehest kinni,
üks mees hakkas vanamehest kinni,
vanamees hakkas vanaeidest kinni,
vanaeit hakkas naerist kinni –
katkus, katkus ja saigi kätte.

Täna antakse kätte esimesed
tunnistused. Lapsed uurivad
neid pärani silmi ega saa mi-
dagi aru. Imandil on isegi na-
tuke paha, et kõik viied tulid
tema tunnistusele – mis siis
teistele järele jäi?

Ka Dzidra on õnnetu: vihikus
oli tal palju viisi, kuid tunnistu-
sel on neid ainult kolm.

Neil lastel on hea, kellel on
mõned viied. Neil on sõpradele
ikka midagi näidata. Kuid
mida peab Saša tegema? Ta
püüdis küll kogu veerandi, kuid
tunnistusel on aina neljad, alles
päris lõpus on üksainus viis.

Esimene tunnistus

LÄTI KIRJANIK
I. INDRANE

Peetril olid vihikus ainult kol-
med, kuid tunnistusel seisab
kuus. Mitte ei saa aru!

Veel suurem ime on Ivari tun-
nistusega juhtunud: temal sei-
sab sama koha peal kaksküm-

mend viis! Täiesti selgelt –
kakskümmend viis. Andris vaa-
tab seda kohta oma tunnistusel
ja kohkub päris ära. Tema tun-
nistusel seisab – üks!

Imant on kõige julgem ja kü-
sib: „Õpetaja, minul on üks
hinne panemata jäänud: Peet-
ril on kuus, Ivaril kakskümmend
viis, aga minul ei ole midagi.“

Õpetaja naeratab ja ütleb:
„See ei olegi hinne, sinna on
märgitud hoopis puudunud tun-
dide arv.“

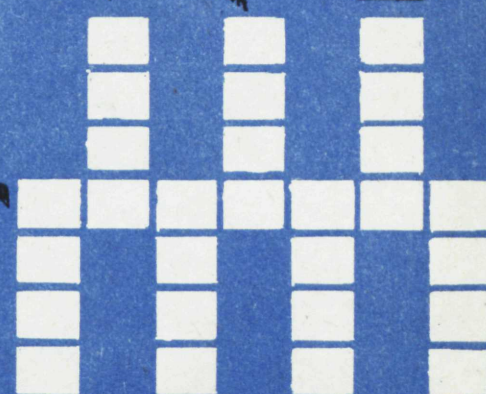
Saša tõstab õnnelikult käe:
„Õpetaja, mina puudun järg-
misel veerandil jälle viis tundi!“

ARVA ÄRA! ARVA ÄRA! ARVA ÄRA!

SELLE RISTSÕNA
LAHENDAMISEKS
LÄHEB SUL VAJA
VIIT SÕNA. NEED
SÕNAD ON PEI-
DUS SELLEL PIL-
DIL!

PILTRISTSÕNA

Ü

kskord tuli teise klassi oktoobrilaps Villu koju kangesti salapärase näoga. Kui kolmeaastased kaksikvennad uudishimulikult köögilävele tatsasid, võttis Villu koolikotist vineerist väljasaetud kuke ja kure. Need olid kaksikutele sünnipäevakingiks.

Isa astus lähemale, vaatas ja ütles:

„Oskad juba saagi hoida!“

„Ema läks mööda, kiitis ka:“

„Tubli poiss!“

Aga väikevennad lausa kilkasid heameelest.

Kuke ja kure meisterdas Villu kooli tehnikaringis. Säärase ringi panid Koonga kooli pioneerid hiljuti oktoobrilaste jaoks tööle.

Sina muidugi tead ja pead seda seadust, mis ütleb, et oktoobrilaps armastab tööd? Selles tehnikaringis hakkasid meisterdamist õppima just niisugused tööd armastavad oktoobrilapsed.

Villu, kellest meil juba juttu oli, aitab emal puid lõhkuda. Villu klassivend Hannes peletas suvel hoolega mutte aiamaalt. Eeri hoolitses virgalt peenarde eest. Ants aga saab kodus sageli nõudepesemisega hakkama.

Tehnikaringis õpetas pioneer Mati Ojasoo oktoobrilastele kõigepealt vineerisaagimist. See on üsna keerukas töö. Vineerisae saeleht on imeõrn. Just nagu kitsas pabeririba. Oskamatul paindub ta käes kõveraks ja kipub vägisi katki minema.

Saelehe katkimineku juhtuski algul mõnikord. Mida rohkem aga oktoobrilapsed harjutasid, seda paremini läks töö. Ja varsti võisid kõik emale viia omatehtud kalalaua.

Nüüd on Koonga oktoobrilapsed juba üsna osavaks muutunud. Näärideks valmistasid nad palju toredaid mänguasju. Ja see on päris kindel, et naistepäeva puhul ootab iga meistermehe ema uus üllatus.

Koonga 8-kl. Kool

J. RANT

**MEISTERMEHED
OLEME**

Illustreerinud V. HURT

*Lõbusaid killukesi
laste suust*

L. RAUDSIK

Liina: Kui vana on näärivana?

Krista: Nii vana kui minu vanaisa.

Liina: Kuidas sa seda tead?

Krista: Minu vanaisal on täpselt nii sama suur habe kui näärivanal.

Kasvataja: Räägi, Greta, kuidas sul uus aasta tuli?

Greta (tõsiselt): Minul käis näärivana, aga uut aastat ma küll pole näinud.

Heidi ja Liina matkivad õues liblikate lendamist.

Epp: Võtke mind ka liblikaks!

Heidi: Pole enam liblikaid.

Epp (nutuselt): Kui päris liblikaid pole, võtke siis koiliblikaks!

Ilmar seisab ronimisredeli kõige kõrgemal pulgal ja matkib tähtsa näoga rooli keeramist.

Kasvataja: Kuhu sa sõidad?

Ilmar: Kosmosesse.

Kasvataja: Kas sa ei karda, et alla kukud?

Ilmar (tõsiselt): Raketil on ju rauast seinad, kuidas ma siis kukkuda saan?

Kasvataja: Sööge kiiresti ja korralikult! Kellel on toit söödud, see saab teisi lapsi söömisel abistada.

Möödub pool tundi. Kõik on ammugi söönud, ainult Tõnu istub oma portsjoni juures ja küsib tõsiselt: „Tädi, kui kõik nii ruttu söövad, keda mina siis abistan?“

• 8. MÄRTS • 8. MÄRTS • 8. MÄRTS.

*Palju õnne
_____le
naistepäevaks
soovib*

Varsti on rahvusvaheline naistepäev. Täna sellel käsitöölehel leiad kolm õnnesoovikaarti.

Esimene, punaste kaantega kaart, on kahe poolega. Lõika kaart ning ümmargune ring välja ja murra siis kaart mööda punktiirjoont kokku. Nüüd paistab avausest lõbus õnnesoovija. Kaardi sisemisel, kollasel küljel on kaks õrna joont. Nendele kirjuta oma õnnesoov ja nimi.

Joonistanud E. PIKK

*V*irgalt askeldavad
ikka
sinu kallid töökad
käed,

et meil, lastel,
rõõmust rikkam
oleks iga saabuv päev.

*Palju, palju õnne me
täna sulle soovime!*

Teisel kaardil on tulbid. Värvige need ära ja lõika kaart välja. Ka tulpide taga olev valge värvimata paber tuleb välja lõigata. Nii jääb kaardi kuju huvitavam.

Kolmandal kaardil lähevad pioneerid ja oktoobrilapsed naiste-päevatervitusi viima. Siin saad jälle näidata oma värvimisoskust ja hoolikust. Pärast värvimist murra kaart punktiirjoont mööda ülevvalt alla kokku. Ning sul ongi kolm kaarti valmis.

Rändame HIINAMAALE

Hiina – sellest omapärasest maast olete kindlasti midagi kuulnud või lugenud. Aga poleks halb, kui me teeksime sinna, kus elab ligi veerand kogu maailma inimestest, väikese matka. Tutvuksime hiina rahvaga, kes ainult kaksteist aastat on elanud rõhujatest vabal maal.

Rong kihutab Hiina Rahvavabariigi pealinna Pekingi poole. See on maa põhjaosa. Jaanuaris on siin nagu meilgi talv, ainult palju pehmem.

Meie maad kaunistavad laiad rohelised okasmetsad ja toredad valged kasesalud. Siin selliseid metsi pilk ei näe. Vasakut kätt on maa tasane nagu laud. Paremalt pool aga kõrguvad pruunid ja paljad kaljud. Siinseal kasvavad ainult üksikud hiina männid, mille kroonid on laiad ja hõredad.

Peking on suur ja vana linn. Siin on palju mitmesuguseid ajaloolisi mälestusmärke, toredaid paleesid, kus minevikus elasid keisrid, kes rõhusid töökalt rahvast.

Hiina lapsed on lõbusad ja hakkajad. Nende juuksed on ronkmustad, tumedad sädelevad silmad pisut pilukil, lumivalged hambad säravad otsekui pärlid.

Hiina pioneerid kannavad valgeid pluuse ja punaseid kaelarätte nagu meigi pioneerid. Avarates pioneeride paleedes tantsitakse ja lauldakse, tehakse käsitööd, ehitatakse lennukite mudeleid.

Sõidame mööda Hiinamaad otse lõunasse. Maastik muutub järsku. Maapind on kakaovärvi. See savine muld on väga viljakas, kasvatab

hästi riisi. Põldude vahel voolavad noolsirged niisutuskanalid, kust riisile juua antakse.

Kõikjal keeb töö. Tuuakse maapõuest välja kivisütt, kaevatakse kanaleid, ehitatakse uusi raudteetamme, püstitatakse elektriliine. Vabrikukorstnate tume suits varjutab heledat taevast. Rahva-Hiina ehitab ja loob. Kasutab ära maa kõik rikkused.

Jõuame Guangzhousse, mis asub kaugel lõunas, Pärlijõe kaldal. Pargid, väljakud, lõunamaiselt heledad majad. Siinsed lapsed pole kunagi näinud talve ega lund. Alati õitseb siin midagi: saavad küpseks apelsinid, mandariinid, jahused banaanid, lõhnavad ananassid. Sirgub magus suhkruroog.

Edasi läheb rong Šanghaisse.

See on Hiina suurim linn. Šanghais asuvad riidevabrikud, kus tehakse riidet hiina puuvillast ja siidist.

Ja jälle kohtab siin igal pool lapsi – küll mudilasi, küll kooliõpilasi. Paljudel lastel on ümber käsvarte punased lindikesed. Need on miilitsatöötajate abilised, kes valvavad selle järele, et inimesed ületaksid sõidu- teed vastavates ülekäigukohtades.

Rahvavõim on ehitanud lastele palju uusi koole. Eriti rohkesti on siin internaatkooled. Minevikus ei saanud hiina lapsed õppimisest unistadagi. Miljonid hiinlased jäid kirjaoskamatuks.

Nüüd kuulub lastele rahva hellus ja hool.

Lapsed kurgihiglastega, mis kasvasid ühismajandi „Jiango“ põllul.

ELKJ Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu ajakiri „Täheke“ nr. 2 – 1962. Toimetuse kolleegium: E. Lahe, L. Lilleaas, I. Linnat, E. Lootsar, H. Pukk, H. Raigna.

Toimetaja H. PUKK. Kunstiline toimetaja F. PIKK.

Ajalehtede-Ajakirjade Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20.

Laduda antud 2. I 1962. Trükkida antud 5. II 1962. Trükitarv 47 000. Paber 60 X 90. 1/8.

Trükooginaid 2. Arvutuspoognaid 4. MB-01540. Tellimise nr. 31.

Trükikoda „Oktoober“, Tallinn, Tartu mnt. 41.

Ilmub kord kuus. Üksiknumber 15 kop.

Журнал „Звездочка“. На эстонском языке. Издатель ЦК ЛКСМ Эстонии.

Esikaanel H. SAMPU joonistus
„Meil on sõdur täna külas“

M. KESAMAA

TEEME LÄHTI POSTIPAUNA!

Pärnjõe 8-kl. Kooli I klassi oktoobrilapse EDGAR TIITUSE joonistus.

NII SAIN MA VIIE

Meil algas matemaatika tund. Õpetaja tuli klassi ja ütles: „Nüüd teeme klassitöö ja kontrollime, kuidas te olete tänaseks õppinud.“

Nii tuli see klassitöö täiesti ootamatult. Mõned kokkusid ära, kuid mina küll ei kokkunud. Mina olin kõik kodus hästi selgeks õppinud. Ma õpin alati kodus kõik selgeks.

Selles klassitöös tuli kolm tulpa ära lahendada. Tuli liita, lahutada ja jagada. Mina tegin kiiresti klassitöö valmis. Kui õpetaja meile need tööd kätte andis, siis oli mul töö all „5“.

Nii ma sain selle viie. Kuid mul on palju viisi. Ka tunnistusel olid mul kõik viied.

MERIKE NORAK,
Tallinna 44. 8-kl. Kooli III klassi oktoobrilaps

Seekordne postipauna lehekülj pajatab õppimisest. Need lapsed, kes siin oma töödega esinevad, on kõik püüdlikud ja virgad õppijad. Kuidas aga sinul koolis läheb? Kirjuta mulle sellest!

Täheke

„Minu viied tantsivad“ – Jõgeva Keskkooli I klassi oktoobrilapse MILVI HEINA joonistus.

Kehra Keskkooli III-a klassi pioneer RAINE SURI õpib hästi. Siin te näete lehekülge tema koduloo vihikust. Nende „Köögiljajade“ eest sai Raine viie.

NUUD MA OLEN HOOLAS LAPS

UHEL KOOLIPÄEVAL MINA POLNUD TUBLI NAGU SINA. VIHIKUST MA KOLME LEIDSIN, SELLE ULE NAJJA HEITSIN.

EMA KODUS TÖRELES, ISA HILJEM KÖNELES: „KUIS SIIS NII, OKTOOBRI LAPSE SA EI OLE HOOLAS LAPSE!“

SELLEST PÄEVAST MINA ÕPIN, NAGU VAJA.

SULEV SARV,
Narva 2. Keskkooli II klassi oktoobrilaps

VAADAKE, PEETER JA RULLI, ET KOOLIST EI TOOKS TE NULLI! MINUL ON VIHIKUS RÕOMUS VIIS – PIONEERIKS MIND VOETIGI SIIS.

Selle pildi ja salmi autoriks on Tallinna 28. 8-kl. Kooli IV klassi tubli pioneer KRISTA MUSTKIVI.

ÕPI HÄSTI!

HÄSTI ÕPPIDA TULEB SUL KOOLIS, ÄRA KOERUSTUKKIDEST HOOLII KUI SA TUNDE HÄSTI TEAD, SIIS KÕIK HINDED ON SUL HEAD.

KOMMUNISMILE JÕUDA MEIL VAJA, ÕIGET TEED SELLEKS SINAGI RAJAJ!

KALEV AEDMA,
Tallinna 22. Keskkooli IV-c klassi õpilane